

T. Suarez: DŮKAZY, ŽE SIONISTÉ JSOU TERORISTÉ - JAK BYL VYHRÁN IZRAELSKÝ STÁT - ŽIDÉ PROTI SIONISMU

- CZ24 News | 28. října 2023

14. prosince (2016) Tom Suárez vystoupil v The House of Lords v Londýně na pozvání baronky Jenny Tonge. Vycházel ze své nedávno vydané knihy State of Terror, věnoval se stému výročí Balfourovy deklarace a svým názorům na cestu k ukončení dnešního izraelsko-palestinského „konfliktu“. Následují Suárezovy poznámky. Jeho knihu recenzoval David Gerald Fincham zde: <https://mondoweiss.net/2016/10/terror-thomas-suarez/> Na konci článku je uveden strojový překlad textu rezoluce Valného shromáždění OSN o humanitárním příměří v okupovaných územích ze dne 27. 10. 2023, přijaté 120 členy, proti které Česká republika hlasovala, jako jedna ze 14 členů.

1946 bombardovanie vlakom, obrázok z knihy Toma Suareza State of Terror

redigovaný strojový překlad z AJ. Původní text

zde: <https://mondoweiss.net/2017/01/terrorism-israeli-state/>

Dobrý večer, moc vám děkuji, že jste si udělali čas, protože vím, že máte nabitý program, abyste tu teď mohl být. Děkuji Jenny Tongeové za umožnění tohoto setkání; a rád bych poděkoval třem lidem, bez kterých by kniha neexistovala: Karlu Sabbaghovi, mému vydavateli; Ghada Karmi, který knihu inspiroval; a moje partnerka Nancy Elan, která byla mým neustálým alter-egem během mého výzkumu a bez které bych to určitě vzdal.

Moje práce je založena především na odtajněných zdrojových dokumentech v Národním archivu v

Kew. Když jsem se musel spoléhat na publikované práce, důvěřoval jsem uznávaným historikům, kteří citují primární zdroje. Vše, co zde dnes večer řeknu, je založeno na takovém zdrojovém materiálu.

Naším tématem je samozřejmě takzvaný „konflikt“ v Izraeli a Palestině, tragédie, která se vleče tak dlouho, že působí statickým, ba téměř normalizovaným dojmem. Ale na rozdíl od jiných smrtících konfliktů je tento zcela v naší moci zastavit – „náš“ znamená Spojené státy a Evropu. Je v naší moci to zastavit, protože jsme to my, kdo to zmocňuje.

Nyní se blížíme ke stému výročí britského prvotního hříchu v této tragédii, **Balfourově deklaraci**. Britská role v Palestině byla případem „hit & run“: hitem byla Balfourova deklarace, v níž Britové rozdávali půdu jiných lidí; a o třicet let později proběhla rezoluce 181 – Rozdělení – a Palestinci zůstali opuštěni v příkopu.

Sionismus byl samozřejmě mezi inkarnacemi rasového nacionalismu, který se vyvinul na konci devatenáctého století. Bigoti byli zanícenými fanoušky sionismu – byli to antisemité, kdo prosazoval sionisty. Gertrude Bell, slavná anglická spisovatelka, cestovatelka, archeoložka a špiónka, na základě své osobní zkušenosti uvedla, že ti, kdo podporovali sionismus, tak učinili, protože poskytoval způsob, jak se zbavit Židů.

Myslím, že korespondent Londýnského Standardu na první sionistické konferenci v roce 1897 popsal sionismus dokonale. Oznámil toto:

...degenerace, která si říká antisemitismus [pamatujte, že „antisemitismus“ byl tehdy velmi nový termín] zplodila degeneraci, která se zdobí jménem sionismus.

Většina Židů a židovských vůdců skutečně odmítla sionismus jako nejnovější antisemitský kult.

Bojovali za rovnost a nenáviděli, když jim bylo řečeno, že by nyní měli vytvořit nové ghetto – a co je ještě horší, udělat to na půdě jiných lidí. Nesnášeli, že byli obsazeni jako samostatná rasa lidí, jak to sionismus požadoval. Měli toho od nežidovských bigotů docela dost.

Pro jiné byla představa jít na místo, kde by bylo možné předvádět rasovou nadřazenost, svůdná. Jak řekl politický teoretik Eduard Bernstein zhruba v době, kdy se doladovala Balfourova deklarace, sionismus je „druhem opojení, které působí jako epidemie“.

V době, kdy byla dokončena **Balfourova deklarace**, více než třicet let sionistického urovnání jasně ukázalo, že sionisté mají v úmyslu etnický vyčistit zemi pro osadnický stát založený na rasové nadřazenosti; a byly to zákulisní požadavky hlavních sionistických vůdců, zejména Chaima Weizmanna a barona Rothschilda.

První zprávy o sionistickém osídlení v Palestině již vytvořily obraz násilného rasového vysídlení. Budu citovat jednu z méně známých zpráv od Dr. Paula Nathana, prominentního židovského vůdce v Berlíně, který odjel do Palestiny jménem Německé židovské asociace národní pomoci. Byl tak zděšen tím, co zjistil, že v lednu 1914 vydal brožuru, ve které popsal sionistické osadníky, jak pokračují v teroristické kampani po vzoru ruských pogromů [proti osadníkům odmítajícím přijmout hebrejštinu].

O několik let později se záměrně nejednoznačné znění Balfourovy deklarace dokončovalo. Skeptici – a britský kabinet – byli ujištěni, že to neznamená sionistický stát. Weizmann však současně usiloval o okamžité vytvoření tohoto stavu. Požadoval, aby se jeho stát rozšířil až k řece Jordán do tří nebo čtyř let od Deklarace – tedy do roku 1921 – a poté se rozšířil za ni.

Weizmann a Rothschild na svých zákulisních setkáních považovali etnické čistky nežidovských Palestinců za nepostradatelné pro své plány a opakovaně si Britům stěžovali, že se s osadníky nezachází dostatečně přednostně než s Palestinci. A trvali na tom, že Britové musí o plánu lhát, dokud nebude příliš pozdě, aby s tím někdo cokoliv udělal.

V korespondenci s Balfourem Weizmann ospravedlňoval své lži pomlouváním Palestinců a Židů – tedy domorodých Židů na Blízkém východě, kteří byli v drtivé většině proti sionismu a které Weizmann pošpinil klasickými antisemitskými stereotypy. Palestince zavrhl jako, mnoha slovy, nižší typ lidí, a to byl jeden z důvodů, proč on a další sionističtí vůdci použili k odmítnutí demokracie v Palestině – pokud by „Arabové“ měli hlas, řekl, že by to snížilo Žida až na úroveň „domorodce“.

Se zřízením britského mandátu se čtyři desetiletí mírového palestinského odporu ukázala jako marná a začal ozbrojený palestinský odpor – který zahrnoval i terorismus. Sionistický teror se stal doménou formálních organizací, které útočily na kohokoli způsobem svých mesiášských cílů – na Palestince, Židy nebo Brity. Tyto teroristické organizace operovaly zevnitř sionistických osad a byly aktivně zmocněny a chráněny osadami a Židovskou agenturou, uznávanou poloautonomní vládou sionistických osad, která by se stala izraelskou vládou.

Mezi uznávanými teroristickými organizacemi – nejznámějšími Irgun a Lehi, takzvaným Sternovým gangem – a Židovskou agenturou a jejím teroristickým gangem Hagana nebyl žádný podstatný rozdíl. Agentura spolupracovala, podporovala a dokonce pomáhala financovat Irgun.

Vztah mezi židovskou agenturou a Irgun a Lehi byl symbiotický. Zejména Irgun by jednal jménem Hagany, aby Židovská agentura mohla předstírat nevinu. Agentura by pak Britům řekla, že odsuzují teror, a přitom vytrvale odmítají jakoukoli spolupráci proti němu a skutečně dělají, co mohou, aby ho ochránili.

Fašistická povaha sionistického podniku byla zřejmá americkým i britským zpravodajským službám.

Židovská agentura netolerovala žádný nesouhlas a snažila se diktovat osudy všech Židů. Děti byly radikalizovány v rámci metodologie všech tří hlavních organizací a potažmo Židovské agentury.

Britský budíček ohledně indoktrinace dětí sionisty přišel 8. července 1938. Toho dne Irgun vyhodil do vzduchu autobus plný palestinských vesničanů. Nebylo to poprvé, co Irgun udělal něco takového, ale tentokrát Britové atentátníka chytili. Byla to dvanáctiletá školačka.

Teenageři, chlapci i dívky, byli běžně využíváni k umísťování bomb na palestinských trzích a provádění dalších teroristických útoků. Učitelům bylo vyhrožováno nebo byli odstraněni, pokud se pokusili zasáhnout do indoktrinace svých studentů, a studentům samotným byl zablokován postup, pokud se bránili, dokonce byli instruováni, aby zradili své vlastní rodiče, pokud se tito rodiče pokusili vstřípit určitou umírněnost. Židé, kteří se postavili proti nastupujícímu fašismu a snažili se před ním varovat, byli zavražděni a skutečně většina obětí sionistických atentátů – tedy cílených, spíše než nerozlišujících – byli Židé.

Od začátku druhé světové války až do léta 1947 prakticky nedošlo k žádným palestinským útokům, i když sionistický teror proti Palestincům pokračoval. Britské vysvětlení neschopnosti Palestinců reagovat stejnou měrou bylo, že pochopili, že útoky byly pastí, která měla vyvolat reakci, kterou by sionisté označili za útok, proti kterému se budou muset „bránit“. To byla sionistická taktika, kterou Britové zaznamenali již v roce 1918, a dnes zůstává výchozí strategií Izraele, nejkřiklavější v Gaze, ale také ve východním Jeruzalémě a na Západním břehu Jordánu.

Ještě na podzim roku 1947 byla Židovská agentura znepokojena tím, že Palestinci nereagovali na její provokace, ale když přišel konec roku 1947 a Židovská agentura už nemohla čekat na občanskou válku, kterou potřebovala, byla to prostě záležitost stupňování teroru.

Během období mandátu zůstalo převzetí a etnické čistky Palestiny neochvějným cílem sionismu. Jako jeden příklad shrnu klíčové setkání dvaceti lidí, které se konalo v Londýně 9. září 1941.

„Považováno za nejtajnější“ je červený inkoustový nadpis přepisu. Přítomni byli Weizmann, který svolal shromáždění, David Ben-Gurion a další sionističtí vůdci jako Simon Marks (z Marks & Spencer); a prominentní nesionistický průmyslník Robert Waley Cohen. Při diskuzi o cestě k navrhovanému židovskému státu se konverzace vedla po vzoru dosud nevydané Farmy zvířat George Orwella, ve které jsou si všechna zvířata rovna, ale některá jsou si rovnější než jiná.

Anthony de Rothschild začal zdůrazněním, že v židovském státě nedojde k „diskriminaci... žádné skupiny jeho občanů“, dokonce ani „k uspokojení okamžitých potřeb“. Weizmann a Ben-Gurion také ujistili skeptiky: „Arabové“ – Palestinci – by měli stejná práva. Objasnili však, že v rámci této absolutní rovnosti by židovští osadníci museli mít zvláštní privilegia. Weizmannova „absolutní rovnost“ zahrnovala přesun většiny nežidů z Palestiny a zároveň dovolila „určitému procentu arabských a dalších elementů“ zůstat v jeho židovském státě, což je narážka jako zásobárna levné pracovní síly.

Vize rovnosti a nediskriminace Anthonyho de Rothschilda byla stejně přesvědčivá: „závisela na přeměně arabské většiny v menšinu“, a aby toho bylo dosaženo, neexistovala by „žádná rovná práva“ pro nežidy.

Cohen považoval tento plán za nebezpečný a tvrdil, že sionisté „začínali s cíli, se kterými začal Hitler“. Cohen se nezastavil jen u toho: navrhl, že pokud byl skutečně zamýšlen stát s rovností pro všechny, měl by být tento stát pojmenován neutrálním zeměpisným termínem. Navrhl... „Palestina“. Ostatní byli touto myšlenkou zděšeni a tvrdili, že pokud by měl stát nežidovský název, „nikdy by nezískali židovskou většinu“, čímž ve skutečnosti uznali použití mesiášského fundamentalismu jako

vypočítavé politické strategie.

V dalším zjevném, ale zřídka vyslovovaném přiznání Ben-Gurion objasnil, že „židovský stát“ nebyl založen na judaismu; byl spíše založen na tom, že obyvatel je „Židem“, tedy podle rasové definice sionistů.

Na otázku ohledně hranic svého osadnického státu pokračoval Weizmann stejným surrealistickým způsobem. Odpověděl, že zvaží plán rozdělení navržený Peeleho komisí o čtyři roky dříve, v roce 1937, ale že „čára“ (dělicí) „bude Jordán“.

To bylo nesmyslné: Jordánsko bylo východní hranicí Komise pro dva státy, a tak Weizmannovo „rozdělení“ znamenalo 100 % pro jeho stát, 0 % pro Palestinu. Šel ještě dál: „moc“ by chtěl „překročit Jordán“, to znamená vzít Transjordánsko spolu s Palestinou.

Na konci setkání se Weizmann snažil své návrhy oficiálně uvést v platnost jménem všech Židů na celém světě. Ti proti jeho návrhům byli podle jeho slov „antisemité“.

Mezitím zuřila druhá světová válka. Jaká byla reakce Židovské agentury na nejstrašnějšího nepřítele, kterého kdy Židé poznali? Od začátku to bylo lobbovat u Jišuvů, židovských osadníků, aby se nezapojili do spojeneckého boje proti nacistům, protože by to neposloužilo sionismu – a to ani využít Prvního máje 1940 k poučení Jišuvů, aby raději zůstali v Palestině, než aby se připojili k válečnému úsilí. Další reakcí bylo provést masivní krádež spojeneckých zbraní a munice, „jako kdyby“, jak to uvedl jeden britský vojenský záznam, „to platil sám Hitler“.

O spolupráci mezi sionisty a fašisty během války bylo napsáno mnoho, nejznámější je samozřejmě dohoda o transféru **Haavara**, která prolomila protinacistický bojkot „světového židovstva“ (z roku 1933). Jedním z nejméně známých byl pokus Lehi o spolupráci s italskými fašisty. Ve své téměř uzavřené „Jeruzalémské dohodě“ z konce roku 1940 by Lehi pomohlo fašistům vyhrát válku a na oplátku by fašisté vykořenili všechny židovské komunity mimo Palestinu a přinutili jejich obyvatele přesídlit se do Palestiny (podobně jako to probíhalo za Eichmanna v předválečném Německu v režimu Haavara).

Pokud to zní jako schéma tak extrémní, že by jej mohl vykouzlit pouze fanatický Lehi, je to v podstatě to, co izraelský stát nakonec na počátku 50. let minulého století prováděl – nejkatastrofálněji, když vedl teroristickou kampaň pod falešnou vlajkou proti Židům v Iráku, aby zničil starověkou komunitu a přesunout její populaci do Izraele jako etnickou potravu.

Násilí namířené proti Židům bylo, a řekl bych, že zůstává, základní taktikou sionismu. Ve skutečnosti jediným nejsmrtečnějším teroristickým útokem za celé období mandátu nebylo bombardování hotelu King David v roce 1946, jak se běžně předpokládá. Dokonce i některé bombové útoky Irgunu na palestinské trhy zabily více lidí než útok hotel King David. Nejsmrtečnějším teroristickým útokem však bylo bombardování přistěhovalecké lodi Patria Židovskou agenturou v roce 1940, při kterém zahynulo odhadem 267 lidí, z nichž více než 200 byli Židé prchající před nacisty.

Židovská agentura bombardovala Patriu, protože přivázela vykořeněné osoby (DP) na Mauricius, kde pro ně měli Britové zázemí. Agentura potřebovala, aby se DP bez prodlení stali osadníky v Palestině, a byla ochotna riskovat životy všech na palubě, aby přeživší zůstali – což se jim skutečně podařilo.

Při dalším násilí proti svým židovským obětem agentura obvinila mrtvé opět z bombardování Patrie. Šířila lež, že DP sami vyhodili plavidlo do povětří, že raději spáchali hromadnou sebevraždu, než aby neodjeli přímo do Palestiny, a posmrtně byly oběti výbuchu zenužiti, aby posloužili sionistickému mýtu.

To nebyla žádná výjimka, ale hlavní princip sionistického projektu: Pronásledování Židé sloužili politickému projektu, ne naopak.

Další hlavní taktikou násilí proti Židům ze strany Židovské agentury a amerického sionistického vedení bylo sabotování bezpečného útočiště s cílem přinutit je vycestovat do Palestiny. Jako jeden příklad lze uvést, že v roce 1944 američtí sionističtí vůdci sabotovali prozatímní úspěch prezidenta Roosevelta při zřízení půl milionu nových domovů pro evropské DP, většinu z těchto domovů vybudovaných ve Spojených státech a Británii. Když Rooseveltův pobočník Morris Ernst navštívil sionistické vůdce ve snaze zachránit program, byl podle svých slov „vyhozen ze salonů a obviněn ze zrady“ – „zrady“, protože byl Žid a sionisté vlastnili Židy.

Ani ti, kteří už se usadili, nebyli v bezpečí. V roce 1946 aškenázský hlavní rabín Palestiny Jicchak Herzog provedl masivní operaci únosů židovských sirotků, kteří byli dříve adoptováni evropskými rodinami, poté co jejich rodiče během války zahynuli. Odvést na deset tisíc dětí z jejich domovů, to bylo číslo, které uvedl pro NY Times jako svůj cíl. V Národním archivu jsem našel kopii jeho vlastního záznamu z cesty.

Herzog nadával proti divokému odporu, se kterým se setkal v každé zemi ze strany zděšených místních židovských vůdců, kteří se snažili chránit děti. Ale Herzog použil svůj politický vliv, aby je obešel. Například ve Francii, která čelila vytrvalému odmítání židovských vůdců zradit děti, se Herzog setkal s předsedou vlády, od kterého požadoval vyhlášení zákona, který by zavazoval každou rodinu, aby oznámila údaje o dětech, které má doma, aby mohly být odhaleny pokud mají židovské kořeny, a umístěny zpět do sirotčinců, dokud nebudou moci být poslány do Palestiny – docela kafkovský zvrat na Pesach pro tyto děti, které byly právě ušetřeny nacistů.

Herzogovo zdůvodnění únosů bylo, že vychování Žida v nežidovském domově je „mnohem horší než fyzická vražda“. Přesto ani toto příšerné zdůvodnění nedokáže vysvětlit, co se vlastně stalo, protože ve stejné době, kdy Herzog „zachraňoval“ židovské sirotky před tímto osudem „mnohem horším než fyzická vražda“, jeho kolegové z Židovské agentury sabotovali židovské adoptivní domovy v Anglii pro mladé. přeživší (setrvávající) stále (ještě) v (koncentračních) táborech. Skutečným důvodem toho všeho bylo samozřejmě to, že děti byly potřeba, aby sloužily projektu osadníků jako demografická potrava.

Za tímto účelem Židovská agentura donutila prezidenta Trumana, aby segregoval židovské DP do sionistických indoktrinačních táborů, navzdory námitkám, že to odpovídá nacistickému chování. Pro tyto lidi, kteří právě přežili nemyslitelné, pak byli odtrženi od zbytku lidstva do těchto táborů na vymývání mozků, neexistovalo nic takového jako svobodné myšlení.

Tábory pěstovaly takový fanatismus, že to šokovalo společný americko-britský výbor, který navštívil v roce 1946. Před těmito tábory jen málo DP chtělo jít do Palestiny. Ale nyní je výbor našel v deliriózním stavu, vyhrožují hromadnou sebevraždou, pokud nepůjdou do Palestiny. Návrhy nových domovů ve Spojených státech, které byly vždy oblíbenou destinací, se opět setkaly s hrozbami hromadné sebevraždy.

DP byly také upraveny, aby přinesly sionistický terorismus do Evropy, bombardovaly spojenecké vlaky a spojenecká zařízení. Například bombardování britské ambasády v Římě v roce 1946 bylo v těchto táborech DP vymyto mozky, stejně jako téměř katastrofa v rakouských Alpách v roce 1947, kdy DP málem srazila vlak ze strmého úbočí do hluboké propasti, což by téměř jistě poslalo na smrt na dvě sta civilistů a spojeneckých vojáků.

Němečtí židovští přistěhovalci do Palestiny během války byli pobouřeni tím, jak sionisté zneužívali nacistické hrůzy, z nichž právě uprchli. Toto pobouření vyjádřil mimo jiné významný novinář Robert

Weltsch, redaktor berlínských novin, dokud je v roce 1938 nacisté nezakázali.

Weltsch (tehdy) varoval, že sionističtí vůdci *“ještě stále nepochopili, že nepřítel usiluje o zničení Židů... My, kteří jsme tu jen pár let, víme, co je nacismus. Sionisté se spíše podílejí na krachu evropského židovstva pouze jako diváci, bojují proti Britům a brání Židům, aby se připojili ke spojeneckému boji, a přitom se pohodlně a zbohatli ze svého politického projektu v Palestině.”*

Nedávni přistěhovalci z Německa a střední Evropy podle něj *“nemají mezi sionistickým vládnoucím establishmentem žádné zastoupení. Pokud ano, požadovali bychom, aby se Jišuv přidal Británii k dispozici pro boj proti Hitlerovi a nacismu.*

Ale – a stále cituji Weltsche –

Nechtějí bojovat proti Hitlerovi, protože jeho fašistické metody jsou také jejich... Nechtějí, aby se naši mladí muži přidali k [spojeneckým] silám... den za dnem sabotují anglické válečné úsilí.”

Těmto německým židovským přistěhovalcům se sionisté vyhýbali, jejich publikace a tisky byly bombardovány. Dokonce i kiosky byly bombardovány za prodej nehebrejských novin německým židovským přistěhovalcům.

V roce 1943 muž, kterého britské záznamy popisují jako „Žida, jehož integrita není zpochybňována“, riskoval svůj život, aby varoval Brity před hrozbou sionismu. Pro jeho bezpečnost byl označován pouze krycím jménem „Z“.

Z popsal sionismus jako paralelní hnutí k nacismu. Varoval, že sionistická indoktrinace židovské mládeže vytváří společnost extremistů, kteří použijí jakoukoli metodu nutnou k dosažení sionistických cílů; a poukázal na to, že jak ukázal fašismus v Evropě, takovou společnost je velmi těžké zrušit, jakmile zapustí kořeny. Obávám se, že výsledkem je to, čemu dnes my, nebo přesněji Palestinci, čelíme v takzvaném ‚konfliktu‘.

Jak důvěryhodné je toto anonymní svědectví? Našel jsem v Národním archivu soukromý dopis, ve kterém je Z – byl J.S. Bentwich, vrchní inspektor židovských škol v Palestině.

Sionisté *“by se dostali dále k záchraně nešťastníků z Osy Evropa, kdyby otázku nekomplikovali tím, že by do obrazu vždy zatáhli Palestinu.”*

—tak soudila zpráva US Intelligence in the Middle East, datovaná 4. června 1943, nazvaná „Nejnovější aspekty palestinského sionisticko-arabského problému“. Popisuje „sionismus v Palestině“ jako *druh nacionalismu, který by v jakékoli jiné zemi byl stigmatizován jako retrográdní nacismus*, a prohlašuje, že *antisemitismus je pro to nezbytný. Zatímco asimilovaní Židé v Evropě a Americe jsou známí tím, že jsou... zarytí odpůrci rasismu a diskriminace*, Sionismus vypěstoval v Palestině opačnou mentalitu, *ducha blízce podobného nacismu, totiž pokus ovládnout komunitu, dokonce i násilím, a uchýlit se k síle, aby získali, co chtějí.*

Americké zpravodajské služby napadly „hrubou koncepci“ šířící se o palestinském lidu jako o „nomádkém stanu... s trochou sezónního zemědělství“ jako „příliš absurdní, než aby bylo potřeba vyvracet“. Zpráva zaznamenala ironii, že právě od nich se sionističtí osadníci naučili pěstování jaffských pomerančů. Zatímco Palestinci byli soběstační, sionistické osady existují na základě masivního vnějšího financování, a pokud by se Židé v zámoří někdy unavili podporovat osadníky, „podnik se zhroutí jako napíchnutý balónek“. Závěr této rané zprávy amerických tajných služeb byl nicméně naivní, nebo alespoň předčasný: nyní, když svět „viděl, kam až nacistické krédo zavedlo národy“, lze usoudit, že sionisté „se stanou anachronismem“.

Po válce Židovská agentura diskutovala o svých nepřátelích. Byli to demokracie; Atlantská charta, která se samozřejmě stala základem Organizace spojených národů; Rekonstrukce; a pád antisemitismu, antisemitismus byl vždy drogou sionismu, bez níž by byl irrelevantní. Agentura se snažila zneužít antisemitismus a obvinila klesající antisemitismus ve Spojených státech z takzvaného „demokratického postoje“ Ameriky.

Nebylo to ani pouhé poválečné zneužití. I když byli Židé stále odváženi do táborů smrti, Arieh Altman z Nové sionistické organizace byl typický tím, že tvrdil, že antisemitismus musí „tvořit základ sionistické propagandy“, a důstojník pro bezpečnost obrany v Palestině Henry Hunloke přemýšlel, zda Židovská agentura by mohla dokonce „podněcovat antisemitismus..., aby donutila Židy... přijít do Palestiny“.

Dnes, když je vzneseno cokoli, co se blíží tomuto tématu, je některými překrouceno do pejorativního nesprávného tvrzení, že mluvčí – v tomto případě já – obviňuje Židy z antisemitismu.

NE. Spíše jde o prostý fakt, že sionismus vyžaduje antisemitismus, je na něm závislý a snaží se zajistit, aby tento, nebo alespoň zdání, nikdy neskončil. Není třeba hledat nic jiného než uspokojení mnoha dnešních sionistů se skutečným antisemitismem nastupující americké administrativy Donalda Trumpa, přičemž izraelští novináři jako Yaron London tomuto antisemitismu otevřeně tleskají jako vítané zprávě. Více o tom za pár minut.

Zmínil jsem i Rekonstrukce. Jak vysvětlil jeden bývalý člen osady, muž jménem Newton, sionističtí vůdci se obávali, že se zlepšením podmínek v Evropě tlak na Palestinu poleví. Jakékoli zlepšení v Evropě bylo prokletí jejich plánů.

Jaká byla reakce Židovské agentury na roli Británie při porážce nejhoršího nepřítele, jakého kdy Židé poznali? Viděl příležitost k vydírání. Válka zdevastovala britskou ekonomiku; ale když se Británie obrátila na USA s žádostí o dlouhodobou půjčku, aby se zotavila z boje proti nacistům, Agentura se pokusila tlačit na Washington, aby půjčku odmítl, pokud Británie nepřistoupí na sionistické požadavky. Půjčka byla samozřejmě nakonec schválena, ale ještě v roce 1948 sionisté napadli americké kongresmany za to, že jsou pro Marshallův plán, a samotná Trumanova administrativa předložila půjčku před britské úředníky, když se snažili upozornit na sionistická zvěrstva.

V roce 1946 se stal sionistický terorismus určující každodenní výzvou života v Palestině a sto tisíc britských vojáků se ukázalo, že ho nedokáže zvládnout. Kdokoli nebo cokoli, co udrželo Palestinu ve fungující společnosti, bylo cílem sionistů. Vlaky, silnice, mosty, komunikace, ropná zařízení a stanice pobřežní stráže byly neustále bombardovány. Zavraždění byli pracovníci veřejných služeb, opraváři telefonů, železničáři, pracovníci zneškodňující bomby. Policie byla dlouho oblíbeným cílem a byla střílena po desítkách.

Mezi menšími teroristickými organizacemi, které se objevily, byla jedna specificky oddaná dlouhodobému strachu sionistů z toho, že se Židé spřátelí s nežidy, přičemž největší strach samozřejmě znečišťuje to, co pro sionisty představovala čistá židovská rasa. Teroristická skupina jako ukázkou svých metod polila neposlušnou židovskou dívku kyselinou, těžce ji zranila a oslepila na jedno oko.

Sionistickému teroru pomáhala fenomenální zpravodajská síť Židovské agentury. Agentura měla informátory až po vysoce postavené soucitné americké úředníky, kteří je krmili zpravodajskými informacemi, takže Britové se naučili nevěřit ani přímým zprávám americkému prezidentu Trumanovi.

Když palestinský výbor OSN, UNSCOP, navštívil Palestinu v létě 1947, Agentura nahradila řidiče

členů výboru špiony; nahradili číšníky v hlavní restauraci, kterou navštěvovali, špiony; a co bylo nejproduktivnější, poslal pět mladých žen, aby sloužily v takzvané „divadelní síti“ zřízenců v budově, kde byli ubytováni členové, všichni muži. Od mladých žen se vyžadovalo, aby byly chytré a vzdělané, ale především, slovy agentury, měly být „odvážné“. Ať už to „odvážnost“ znamenalo cokoli, vytěžili spoustu informací od klíčových lidí, kteří projednávali budoucnost Palestíny.

Židovské sexuální pracovnice byly nedobrovolně naverbovány jako špiónky. Bylo jim řečeno, že po vítězství sionistů budou popraveny za to, že „spali s nepřítelem“, ale mohly by být ušetřeny, kdyby nyní spolupracovaly. Praxe byla tak rozšířená, že byl vytištěn standardní dotazník, který měly ženy vyplnit po každém britském zákazníkovi. (Viz dokument zveřejněn v originální verzi článku).

Abychom demonstrovali, do jaké míry úklady Židovské agentury pronikly do vlády a každodenního života, pár měsíců poté, co byla jedna stanice pobřežní stráže napadena a vybombardována Haganou, znovu vybuchla... ale Britové byli zmateni, protože tentokrát nedošlo k žádnému útoku. Posléze zjistili, že stavební četa, která přestavěla stanici po předchozím útoku, byla Hagana a do rekonstrukce jednoduše vložila výbušniny, které měly být v případě potřeby odpáleny.

Ale nejhorší problém infiltrace byl ve vojenské službě, kde smrtící sabotáž ze strany sionistických agentů, kteří se připojili k ozbrojeným silám, vedla tragicky k rozkazu odstranit všechny Židy ze služby v Palestině, protože neexistoval způsob, jak rozeznat sionisty od Židů.

V roce 1948 se tento problém rozšířil na klíčový lékařský personál. Poté, co Židovská agentura otrávil zásobování vodou v Acre tyfem, aby urychlila etnické čistky tohoto města, které leží na palestinské straně dělicí linie, bakteriolog najatý Brity se ukázal být součástí nebo sympatizantem Hagany, což se ukázalo jako překážka pro dostupnost protilátky. [Poznámka: viz detail dokumentu zveřejněném v původním znění článku. Pro injekci tyfu do akvaduktu v Acre viz např. Ilan Pappé, *Ethnic Cleansing*, str. 100-101, a Naeim Giladi, *Ben Gurion's Scandals*, str. 10-11].

Prodej teroru vyžadoval účinný marketing, a k tomu Agentura využila neutěšenou situaci evropských Židů a zároveň je vykořisťovala. Velmi krátký pohled na ikonický příběh sionistického přistěhoválce je ilustrativní – to je samozřejmě USS Warfield, přejmenovaná na Exodus pro zjevnou biblickou ikonografii.

Exodus byl prodán světu jako zoufalý pokus 4 515 lidí, kteří přežili holocaust, dosáhnout své poslední naděje na bezpečí a nový život, svou zaslíbenou zemi. Britové je místo toho přinutili vrátit se nejen do Evropy, ale i do jejich poslední noční můry: Německa. To byl příběh pro americké a evropskou veřejnost.

Ve skutečnosti byl Exodus monstrózní propagandistickou akcí, velkým divadlem, nikoli ve prospěch, ale na úkor židovských přeživších. Židovská agentura věděla, že pasažéři Exodu budou vráceni zpět, mimo jiné proto, že jejich zaplavení Palestiny osadníky bylo taktikou, jak prosadit její politické cíle. A pamatujte, že celý náklad imigrantů Exodus se rovnal méně než jednomu procentu přesídlovacího plánu prezidenta Roosevelta, který sionisté sabotovali. Samotné DP byly produkty sionistických táborů a byly vycvičeny tak, aby papouškovaly, jak to popsal jeden svědek, (cokoliv), bez ohledu na to, jaké zvěsti od nich sionisté požadovali.

Pokud jde o návrat do Německa, byla to Židovská agentura, nikoli Britové, kdo přinutil DP navrátit se zpět do Německa. Byly činěny pokusy najít nové domovy pro pasažéry Exodu jinde – Dánsko bylo jednou z možností – ale Ben-Gurion to sabotoval, protože by to zkazilo spiknutí Exodus.

Ve skutečnosti již existovala alternativa k Německu. Všechna DP Exodus měla právo vylodit se v jižní Francii spíše než v Německu, ale Agentura použila násilí, aby jim zabránila v odjezdu. Exodus show

vyžadovala žalostnou podívanou na jejich nucený návrat do Německa.

Britové se rozhodli dorovnat bluf agentury. Navštívili Goldu Meirovou (tehdy Meyersonovou) a mluvili, jako by bylo samozřejmé, že Agentura udělá cokoli, aby byly DP ušetřeny strašlivého návratu do Německa. Řekli, že si možná DP neuvědomují, že se mohou svobodně vylodit v jižní Francii, pokud si to přejí, nebo nevěří Britům, a navrhli, aby agentura vyslala zástupce, který jim to řekne. Meir odmítla. Abych parafrázoval izraelskou profesorku Idith Zertalovou, čím větší je utrpení těchto přeživších holocaustu, tím větší je jejich politická a mediální efektivita pro sionisty.

Několik měsíců po aféře Exodus doporučila OSN rozdělení s předpokladem, že bude následovat sionistický stát. Toto rozhodnutí bylo přímo ovlivněno jistotou pokračování sionistického teroru, pokud tak neučiní, stejně jako nepřiměřeně velká rozloha země, kterou OSN sionistům poskytla.

Podle dokumentů britského kabinetu bylo poskytnutí tolika půdy sionistům dopředu pokusem oddálit expanzivní války sionistů. Věděli, že nemohou zastavit izraelskou rozpínavost, ale doufali, že ji oddálí. Toto uklidnění samozřejmě selhalo: během několika měsíců po rezoluci 181 již sionistické armády vedly svou první expanzionistickou válku a zabavily více než polovinu palestinské strany dělící linie.

Ale ve svrchované orwellovské ironii skutečnost, že Britové okupovali Palestinu, umožnila sionistickým vůdcům postavit vedle sebe svůj osadnický projekt jako osvobozené hnutí proti britským kolonizátorům, a tak se jejich teroristická kampaň vyvlastňování a etnických čistek z roku 1948 stala válkou za „nezávislost“ nebo „emancipaci“.

Tato takzvaná válka za nezávislost byla ve skutečnosti, abych citoval tehdejšího britského vysokého komisaře, ve skutečnosti „operace založené na vraždění vyděšených žen a dětí“. Jejich audiovizuální vysílání, která se chlubí svými úspěchy, „jak obsahem, tak způsobem podání, se pozoruhodně podobná vysílání nacistického Německa“. Sionisté byli „jásající“, jak uvedl, nad **„jejich kampaní vykalkulované agrese spojené s brutalitou“**.

Britská rozvědka mezitím oznámila, že „vnitřní mašinérie židovského státu a veškeré vybavení totalitního režimu je kompletní, včetně správce nepřátelského majetku, který má spravovat arabské země“.

V samotném Jišuvu „pronásledování křesťanských Židů“, čímž, jak předpokládám, myšleni byli konvertité, „a další, kteří se prohřešují proti národní kázni, výrazně vzrostlo a v některých případech dosáhlo středověkých standardů“.

To vše samozřejmě předcházelo jakémukoli arabskému odporu.

Konečně 15. května 1948 Británie uprchla z místa svého zločinu, za který Palestinci od té doby platí. Období po ustanovení státu pokračovalo na plný plyn se stejnými násilnými mesiášskými cíli a vyvíjelo se s novou dynamikou.

Nemá smysl, abych vám tady zabíral čas, nemá smysl porazit strom a plýtvat papírem na tuto knihu, pokud jsem si nemyslel, že to má nějakou hodnotu v kolektivním úsilí o ukončení tohoto konfliktu. Takže... Jak si myslím, že tato kniha, že můj přístup, může být konstruktivní?

Historický záznam objasňuje to, co již mělo být zřejmé ze současné reality – že předstírání Izraele a sionismu ohledně Židů a judaismu, a zejména jeho předstírání, že je reakcí na antisemitismus a židovskou perzekuci, je podvod. Ba právě naopak, vzkvétá tím, že je vyostřuje a vydělává na nich, a proměnil je v cynický, smrtící byznys.

Odhlování toho je podle mého názoru Achillovou patou Izraele – a celého konfliktu. A toto by měl být jednoduchý případ Císařových nových šatů – kromě toho, že pokaždé, když dítě poukáže na to, že císař je nahý, je označeno za antisemitu a umlčeno.

USA a další vlády využívají konflikt ze svých vlastních geopolitických důvodů, ale proč veřejnost těchto údajně demokratických zemí mlčky souhlasí?

Izrael má jednu z největších světových armád, ale jeho nejmocnější zbraní, bez níž by všechny ostatní byly impotentní, je jeho příběh, mýtus o jeho stvoření, jeho autobiografie.

V zóně soumraku tohoto vyprávění není Izrael pouze politickou entitou jako kterýkoli jiný národní stát, ale je přeměněn ve starozákonní království, jehož jméno přijal pro tento strategický účel, čímž zasáhl silnou strunu v kolektivním západním podvědomí.

Všichni víceméně toto vyprávění známe, ale aby bylo vyprávění všudypřítomné, Izrael ho vtěsnil do 2-slovné mantry: „Židovský stát“.

Tato fráze – izraelská sebeidentita – je v moderním světě jedinečným konstruktem. Je kvalitativně odlišná od vztahu jakékoli jiné země k jakémukoli jinému náboženství nebo kulturní skupině. Judaismus není izraelským státním náboženstvím ve smyslu národní víry, kterou by mohl přijmout jakýkoli národ. Spíše se prezentuje jako TEN židovský stát, metafyzické ztělesnění samotného židovstva, judaismu, židovské historie, kultury, perzekuce a nejcyntičtější a nejvykořisťovatelnější ze všech, holocaust.

Žádná země netvrdí, že je katolickým státem. Kostarika je například katolický stát; nenaznačuje, že vlastní katolicismus, katolíky nebo historické křesťanské mučednictví. Nemáme britskou vládu, která by vydávala pokyny, kdy se kritika kostarické vlády stane protikatolickými nenávisnými projevy. Norsko je luteránský stát; Tunisko je jedním z několika národů, které zastávají islám jako národní víru; Kambodža je buddhistický stát. Naproti tomu Izrael by nikdy neuznal ani možnost dalšího židovského státu, protože sebral tělo všeho židovského a drží ho jako rukojmí, aby umocnil své zločiny.

Kritizujte izraelský teror, místo toho ale zasáhnete tento dvouslovný lidský štít – „Židovský stát“ – za kterým se Izrael skrývá.

Které jiné zemi na této zemi je povolen tento zvrácený kmenový nárok na náboženskou nebo kulturní skupinu?

Tato samozvaná výjimečnost by nám měla připadat bizarní – ba divná – a přesto se na ní nadále podílíme.

V dnešní době hodně slyšíme o antisemitismu a antisemitismus samozřejmě existuje ve světě, protože existují různé druhy fanatismu. Ale pojďme jen vyřknout to, co je zřejmé: Prakticky veškerý údajný antisemitismus, o kterém slyšíme od sionistů, je lež, pomluvy, které mají umlčet každého, kdo se snaží tu hrůzu ukončit.

Tato pomlouvačná kampaň byla přirovnávána k McCarthyho honu na čarodějnice v 50. letech, ale ve skutečnosti je mnohem horší, protože zatímco komunismus je pouze politická a ekonomická teorie, kterou lze argumentovat pro nebo proti, antisemitismus je ze své podstaty zlý. Jinými slovy, s mccarthismem by se dalo nakonec odpovědět: „No, řekněme, že jsem komunista, tak co?“

Zneužívání antisemitismu sionismem, jeho vykořisťování judaismu a historické židovské pronásledování pro nemorální cíle, je hluboce antisemitské. Sionismus, vzat na slovo, činí judaismus

spoluvíníkem jeho zločinů, a tak – vzato za slovo – uspěje tam, kde byli všichni konvenční bigotní po celá staletí bezmocní.

Mezitím, jak vidíme ve Spojených státech otevřeněji než kdy jindy, skutečný antisemitismus přijali sionisté, protože je vždy proizraelský.

Před sto lety obvinil poslanec Edwin Montagu britskou vládu z antisemitismu ze spolčení se sionisty. Historie mu dala za pravdu. Bude-li Izrael nucen zastavit toto antisemitské zneužívání, bude-li nucen vyjít z úkrytu za svůj lidský štít, konflikt bude viděn takový, jaký je, a tak nebude moci pokračovat. Izrael-Palestina se stane demokratickou, sekulární zemí sobě rovných.

A jaký by k tomu byl poetičtější rok než je sté výročí Balfourovy deklarace , aby se to stalo?!

Děkuji.

Anotace:

Úvodní obrázek: tabulka hlasování Valného shromáždění OSN o zastavení bombardování pásma Gazy okupačním režimem ze dne 27.10. 2023 pro ČR maximálně ostudného vzhledem k odmítnutí humanitárního příměří.

Text rezoluce VS OSN – strojový překlad:

(zdroj v AJ:

<https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/LTD/N23/319/20/PDF/N2331920.pdf?OpenElement>)

1. vyzývá k okamžitému, trvalému a trvalému vedení humanitárního příměří

k zastavení nepřátelství;

2. Požaduje, aby všechny strany okamžitě a plně splnily své

závazky podle mezinárodního práva, včetně mezinárodního humanitárního práva a

mezinárodního práva lidských práv, zejména s ohledem na ochranu civilního obyvatelstva a

civilních objektů, jakož i ochrany humanitárního personálu, osob hors de

bojová a humanitární zařízení a prostředky a umožnit a usnadnit

humanitární přístup k základním zásobám a službám ke všem civilistům v nouzi

v pásmu Gazy;

3. Také vyžaduje okamžité, nepřetržité, dostatečné a nerušené

poskytování základního zboží a služeb civilistům v celém pásmu Gazy,

mimo jiné včetně vody, potravin, lékařského materiálu, paliva a elektřiny,

zdůrazňuje, že podle mezinárodního humanitárního práva je to nezbytné zajistit

civilisté nejsou zbaveni předmětů nezbytných pro jejich přežití;

4. vyzývá k okamžité, úplné, trvalé, bezpečné a neomezené humanitární pomoci

přístup pro Agenturu OSN pro pomoc a práci pro palestinské uprchlíky v

Blízký východ a další humanitární agentury OSN a jejich implementace

partnerů, Mezinárodního výboru Červeného kříže a všech ostatních humanitárních organizací

organizace prosazující humanitární zásady a poskytující naléhavou pomoc

civilistů v pásmu Gazy, podporuje zřízení humanitárních koridorů

a další iniciativy usnadňující dodávky humanitární pomoci civilistům a

vítá úsilí v tomto ohledu;

5. Vyzývá také ke zrušení rozkazu Izraelem, okupační mocností,

pro palestinské civilisty a zaměstnance Organizace spojených národů, jakož i pro humanitární a lékařské účely

dělníků, evakuovat všechny oblasti v pásmu Gazy severně od Wadi Gaza a přemístit se

A/ES-10/L.25

23-20614 3/3

do jižní Gazy, připomíná a znovu opakuje, že civilisté jsou chráněni podle mezinárodní

humanitárního práva a měli by dostávat humanitární pomoc, ať jsou kdekoli, a

znovu opakuje, že je třeba přijmout vhodná opatření k zajištění bezpečnosti a dobrých životních podmínek

civilistům, zejména dětem, a jejich ochraně a umožnění jejich bezpečí

hnutí;

6. Důrazně odmítá jakékoli pokusy o nucený přesun palestinského civilisty

populace;

7. vyzývá k okamžitému a bezpodmínečnému propuštění všech civilistů

jsou nezákonně drženi v zajetí, vyžadující jejich bezpečnost, pohodu a humánní zacházení

v souladu s mezinárodním právem;

8. Rovněž vyzývá k respektování a ochraně v souladu s mezinárodními normami

humanitárního práva, všech civilních a humanitárních zařízení, včetně nemocnic a

další zdravotnická zařízení, jakož i jejich dopravní prostředky a vybavení, školy,

místa uctívání a zařízení Organizace spojených národů, stejně jako všechny humanitární a zdravotnický personál a novináři, odborníci z médií a přidružený personál, in ozbrojený konflikt v regionu;

9. zdůrazňuje obzvláště závažný dopad, který má ozbrojený konflikt na ženy a děti, včetně uprchlíků a vysídlených osob, jakož i na jiné civilisty kteří mohou mít specifická zranitelnost, včetně osob se zdravotním postižením a starších osob osoby;

10. zdůrazňuje také potřebu urychleně vytvořit mechanismus, který zajistí ochranu palestinského civilního obyvatelstva v souladu s mezinárodním právem a příslušné rezoluce Organizace spojených národů;

11. dále zdůrazňuje význam mechanismu humanitárního oznamování zajistit ochranu zařízení Organizace spojených národů a všech humanitárních zařízení, a zajistit nerušený pohyb konvojů s pomocí;

12. zdůrazňuje význam předcházení další destabilizaci a eskalace násilí v regionu, a v tomto ohledu vyzývá všechny strany, aby začaly jednat maximální zdrženlivost a všechny, kteří na ně mají vliv, aby na tom pracovali objektivní;

13. znovu potvrzuje, že spravedlivé a trvalé řešení izraelsko-palestinského konfliktu; lze dosáhnout pouze mírovými prostředky na základě příslušných OSN rezolucí a v souladu s mezinárodním právem a na základě dvou států řešení;

14. Rozhodl se dočasně odročit desáté mimořádné mimořádné zasedání a do pověřit předsedu Valného shromáždění na jeho posledním zasedání, aby pokračoval zasedání na žádost členských států.

AUTOR: Tom Suárez, David Gerald Fincham

[ZDROJ](#)

Překlad: Daniel Solis